

Μουσικός Πλανήτης Γη

1996

I. Εισαγωγικό κείμενο

Άμμος αέναα κινούμενη τα αστέρια στην απεραντοσύνη του Σύμπαντος. Αν ένα υπερφυσικό κοτσύφι ανασήκωνε με το ράμφος του έναν μόνον κόκκο αυτής της άμμου, θα είχε διαχωρίσει τη γη από το άπειρο.

Μια στιγμή, μια τελεία, μέσα στον άπειρο χώρο η γη μας.

Μια στιγμή, μια ανάσα μέσα στον άπειρο χρόνο η ζωή της.

Και ο άνθρωπος ένα μόριο, ένα κλάσμα αυτής της στιγμής, ριγμένος ανάμεσα σε γη και ουρανό, **μικρός και μέγας.**

Το σώμα του το έλκει η γη. Στο χώμα θα επιστρέφει απ' όπου και εκβλάστησε, όπως και όλα τα πλάσματα του κόσμου τούτου. Ωστόσο του έχει δοθεί η χάρη και ο προορισμός του «θεωρείν». Άνω θρώσκει ο άνθρωπος και το στερέωμα ανιχνεύει. Στο σημείο που εξαντλείται η εμβέλεια του βλέμματος, εδράζεται το εκτοξευτήριο της σκέψης, της φαντασίας, του στοχασμού.

Πέρα από τα ηλιακά συστήματα και τους αστερισμούς, στο μεταγαλαξιακό χάος, ταξιδεύει νοερά ο κυρίαρχος της γης, το μέγα θαύμα της δημιουργίας. Φιλόδοξος, αυτάρεσκος και συχνά αλαζόνας ονειρεύεται τον εαυτό του κυρίαρχο και του απείρου. **Ο υπέροχος μικρός και μέγας.**

Κάποτε ο φόβος λυγίζει τη βεβαιότητά του. Θαρρεί πως όντα υπερουράνια, τον έχουν υπερφαλαγγίσει, πως έχουν οικοδομήσει έναν τεχνολογικό πολιτισμό ασύλληπτο, ασυναγώνιστο και ακατανίκητο. Συστέλλεται τότε και στρέφεται στο εσωτερικό του. Εκεί του αποκαλύπτεται ένας απτός πολιτισμός ψυχής, τον οποίον αντιτάσσει στο μέγεθος αυτής της ανυπέρβλητης σε δύναμη και επιτεύγματα υποθετικής πλανητικής νόησης.

Στην υπερκόσμια σκέψη τους απέναντι υψώνει το δικό του ανθρώπινο πνεύμα.

Στην πολύπλοκη υπερεπιστήμη τους απέναντι υψώνει τον απλό του κώδικα μιας ηθικής της συνύπαρξης.

Στην υπεροργάνωση των αλάθητων μηχανών τους απέναντι υψώνει το κάλλος των τεχνών του.

Στη σιωπή του χάους που τον περιβάλλει απαντάει με ριπές λόγου και μουσικής που την αδύναμη ύπαρξη διαστέλλουν του ανθρώπους **που μικρός είναι και μέγας έτσι γίνεται.**

Κυρίες και κύριοι,

Σήμερα, Κυριακή 12 του Μάη, οι μαθητές των εκπαιδευτηρίων Ζηρίδη επιδιώκουν να περάσουν αυτό το μήνυμα. Ο λόγος και η μουσική των ανθρώπων είναι αναπόσπαστα δεμένα με τη φύση τους. Αν θέλουμε να αποτυπώσουμε συνοπτικά αυτή τη φύση σε κάποιον που δεν την έχει γνωρίσει, θα την ορίζαμε ως φύση ομιλούσα και άδουσα.

Φανταστήκαμε λοιπόν ένα εξωγήινο ον που επισκέπτεται τη γη από άλλους γαλαξίες και το ανακαλύπτει μια ομάδα μαθητών μας στις πλαγιές της Πεντέλης. Είναι στην εντέλεια προγραμματισμένο να παράγει αυτόματα κώδικες επικοινωνίας στη γλώσσα των εκάστοτε συνομιλητών του. Το όνομά του ουρανοδρόμου είναι Χάος και σκοπός της αποστολής του να συγκεντρώσει στοιχεία και πληροφορίες από τον ασήμαντο πλανήτη γη. Η μικρή αυτή ομάδα παιδιών αναλαμβάνει το έργο της ξενάγησής του. Το πρόγραμμα; Μουσικοφιλολογική γεωγραφία με στόχο την ανθρωπογνωσία στο κινηματοθέατρο Αττικών. Σήμερα 12 Μαΐου. Τραγούδια από όλο τον κόσμο, μουσική του πλανήτη γη.

Ωστόσο, επειδή ο άνθρωπος μιλά και τραγουδά, αλλά ο λόγος και τα τραγούδια δεν είναι οι χαρακτηριστικοί θόρυβοι του είδους του αλλά οχήματα αισθημάτων, το χάος, σήμερα θα μνηθεί και στο αλφάβητο της αγάπης. Στην ηλεκτρονική μνήμη του θα καταγραφούν όχι μόνον ηχητικές εικόνες από τη γη των ανθρώπων, αλλά και η ουσία της ανθρωπιάς, ο σκοπός εν κατακλείδι του λόγου και της μουσικής, ο σκοπός του πολιτισμού που δημιούργησε ο άνθρωπος (το τραύμα του Αδάμ επουλώνοντας) **ο μικρός μικρός, ο μέγας.**

II. Ο μονόλογος του Χάους

Είμαι στερνό παιδί του μεγάλου Νοός
που αγέραστος μένει και ανεξάντλητος,
καθώς την ενέργειά του ανακυκλώνει και πολλαπλασιάζει.

Τον χρόνο έχει νικήσει και το χώρο εξουσιάζει.

Το μέσα και το έξω του κόσμου ένα και το αυτό είναι για την αφεντιά του
η πάνω οδός και η κάτω μία και η αυτή.

Ο παντού και πουθενά.

«Ο ην, ο ων και ο εσόμενος».

Ελεγκτής των αστερισμών.

Υποκινητής των κοσμικών κατακλυσμών.

Ο πάνω από τους Τυφώνες και τις εκρήξεις.

Ο ρυθμιστής της πορείας των κομητών.

Ο αναμείκτης των γαλαξιών

και των άστρων φωτοδότης.

Είμαι παιδί του μεγάλου Νοός.

Εκατομμύρια έτη φωτός

καταπίνω τις αποστάσεις ανάμεσα σε ουρανούς.

Μιλώ γλώσσες πολλές

μαντατοφόρος πιστός και ακούραστος.
Δε γνωρίζω λύπη ούτε χαρά.
Δεν ελπίζω, δεν επιθυμώ.
Τις εντολές Εκείνου εκτελώ,
που τις μηχανές μου τέλεια έχει προγραμματίσει.

Υπηρετώ την τάξη και την εποπτεύω
διαστημική σαΐτα απαράμιλλη.
Χάος με φωνάζει ο Νους,
τη μνήμη του μεγάλου αντιπάλου του τιμώντας
που εξολόθρευσε κάποτε το νόμο του επιβάλλοντας.

Ωστόσο της γης την ύπαρξη αγνοούσα
καθώς Εκείνος τα όρια της επικράτειάς του
διαρκώς επιθυμεί να διαστέλλει
τους υπηκόους του αυξάνοντας
και η μια πλευρά του Σύμπαντος δε μοιάζει με την άλλη.

Να 'μια λοιπόν πρώτη φορά στις Γης τον πλανήτη.
Είναι περίεργα όντα οι άνθρωποι και λίγο ξιπασμένα.
Υπερεκτιμούν το μυαλό τους οι ημιμαθείς.
Την ασημαντότητά τους εκθειάζουν
Υπεροχή θεωρώντας την.
Τα επιτεύγματα της λεγόμενης επιστήμης τους
φαντάζουν νάνοι μπροστά στα θαύματα του
Νοός και των νομοταγών του υπηκόων.

Άλλα είναι τα πιστεύω τους για την αρχή του κόσμου.
Άλλες δυνάμεις προσκυνούν.
Μιλούν για αξίες πρωτάκουστες στο σύμπαν.
Λατρεύουν τη Γη τους, ασύγκριτη αποκαλώντας την
και μάνα της ζωής.

Τιμούν ωστόσο και δοξάζουν τη μάνα που τους γέννησε, γιατί η δημιουργία στο είδος τους είναι μια συνεχής διαδικασία και όχι μια στιγμή στην ιστορία τους.

Υπερόπτες ωστόσο οι άνθρωποι.

Με θράσος περισσό με πληροφόρησαν τα παιδιά τους
πως τη μορφή μου έχουν πλάσει στη φαντασία τους πολλούς
αιώνες πριν και πως καμιά έκπληξη δεν τους προκάλεσε ο ερχομός μου.

Με θράσος υποστηρίζουν πως χίλιες φορές με έχουν ξαναδεί
στα τηλεοπτικά προγράμματά τους,
πως οι βιομηχανίες τους χρόνια τώρα παράγουν μαζικά
ομοιώματά μου και τα διαθέτουν στην αγορά,
πως στα ηλεκτρονικά παιχνίδια τους είμαι πρωταγωνιστής,
πως το κακό εκπροσωπώ που του επιβάλλεται ωστόσο
η δική τους αρετή και εξυπνάδα.
Πάει καλά. Ας μη μιλήσω άλλο,
εξάλλου ήλθα σαν φίλος.

Σήμερα είναι η μεγάλη σας μέρα
που υποσχεθήκατε ότι θα μου φανερώσετε
την ομορφιά της γης και των ανθρώπων
σ' όλο της το μεγαλείο,
Τι περιμένουμε; Ας αρχίσουμε αμέσως.
Οι μηχανισμοί εγγραφής λήψης και αποτύπωσης
πτυχών του πολιτισμού σας
έχουν ήδη τεθεί σε λειτουργία.
Avandì μαέστρο. Ας βιωθεί το θαύμα.

III. Ύμνος στη γη

Άκου χάος την ανθρώπινη εκδοχή για τη Δημιουργία του Κόσμου.
Και ό,τι αγαπώ αυτό είναι η Αλήθεια.

*

«Στην αρχή το φως. Και η ώρα η πρώτη
που τα χείλη ακόμη στον πηλό
δοκιμάζουν τα πράγματα του κόσμου.

Πανωραία στον ύπνο της άπλωσε και η θάλασσα
γάζες αιθέρος, τις αλεύκαντες,
κάτω από τις χαρουπιές και τους μεγάλους όρθιους φοίνικες.

*

Ύστερα και οι άνεμοι όλοι της φαμίλιας μου έφτασαν
τ' αγόρια με τα φουσκωμένα μάγουλα
και τις πράσινες πλατιές ουρές όμοια Γοργόνες
και άλλοι γέροντες γνώριμοι παλαιοί
οστρακόδερμοι γενειοφόροι,
και το νέφος χώρισαν στα δύο. Και αυτό πάλι στα τέσσερα.

*

Ακόμη χλωρός μες στη φωτιά, ο Αχειροποίητος
- ανεβαίνοντας κάποτε ψηλά με οξύτητα
και φορές πιο χαμηλά –
με το δάχτυλο έσυρε τις μακρινές γραμμές
στερνές μεγάλες, που ένιωσα
να μυρίζουν χώμα, όπως η νόηση.

*

Ύστερα πιο νωχελικά
οι λόφοι, οι κατωφέρεις·
άλλοτε, και το χέρι αργό σε ανάπαυση,
τα λαγκάδια οι κάμποι.
Και άξαφνα πάλι βράχοι, άγριοι και γυμνοί
δυνατές πολύ παρορμήσεις.

*

Τότε είπε και γεννήθηκεν η θάλασσα.
Και είδα και θαύμασα.
Και στη μέση της έσπειρε κόσμους μικρούς κατ' εικόνα και ομοίωσή του.

Όπου πολλά τα λιόδεντρα
που κρησάρουν στα χέρια τους το φως
κι ελαφρό ν' απλώνεται στον ύπνο σου
και πολλά τα τζιτζίκια
που να μην τα νιώθεις
όπως δε νιώθεις το σφυγμό στο χέρι σου.

*

Αλλά λίγο το νερό
για να το 'χεις θεό και να κατέχεις τι σημαίνει ο λόγος του.
Και το δέντρο μοναχό του
χωρίς κοπάδι,
για να το κάνεις φίλο σου
και να γνωρίζεις τ' ακριβό του τ' όνομα.

*

Φτενό στα πόδια σου το χώμα
για να μην έχεις πού ν' απλώσεις ρίζα
και να τραβάς του βάθους ολοένα.
Και πλατύς επάνου ο ουρανός
για να διαβάξεις μόνος σου την απεραντοσύνη.

*

«Και τον κόσμο αυτόν ανάγκη να τον βλέπεις και να τον λαβαίνεις» είπε
«και ο λόγος του χάθηκε σαν ευωδιά».

*

Σήμερα σου τον καταθέτουμε, Χάος,
αυτόν τον κόσμο.
Να τον βλέπεις και να τον λαβαίνεις.
Αφού ανάγνωση γνωρίζεις
πολλά μέλλει να μάθεις,
αν το Ασήμαντο, της γης μας, εμβαθύνεις.

IV Μάνα είναι...

Όλα τα πλάσματα λατρεύουν τη μάνα γη

τη γεννήτρα και τροφό τους.

Ο άνθρωπος λατρεύει και δοξάζει και τη μάνα του ανθρώπου.

Για αναμόχλευσε τη μηχανική σου μνήμη μεταλλικέ ουρανοδρόμε.

Σε κάποια κρυφή σπείρα της θα 'χει καταγραφεί και η λέξη μάνα.

Περιμένω.

Τίποτε;

Σε κανένα άλλο άστρο δε συναπάντησες αυτό το πλάσμα που και πλάστης είναι;

Συγκέντρωσε λοιπόν πρωτότυπο υλικό για το αρχείο σου.

Ο δημιουργός σου, μα την αλήθεια, θα 'χει να μάθει πολλά

από τον υπολογιστή σου.

Μάνα είναι η εξαίσια μήτρα της σύλληψης – που τη φθορά καταλύει,
η μυστική κυοφορία του μέλλοντος κόσμου – που το παρόν δικαιώνει,
ο μέγας πόνος του τοκετού – που ως ευλογία λογίζεται,
το σώμα μας το παλιό – που το λησμονάμε, κι ας μη μας ξεχνά εκείνο
ο λώρος ο ιερός που με την ουσία του μας ποτίζει και ο ίδιος
αφυδατώνεται.

Μάνα είναι δύο μάτια που αγρυπνούν ασφαρίζοντας το μακάριο νήπιο ύπνο μας,
τα απαλά χέρια στο κορμί μας που μας το γνωρίζουν,
τα μαλλιά όπου τα δάχτυλά μας πρωτοψιλαφίζουν την ύλη,
η φωνή που μας καλωσορίζει στον έξω κόσμο και
μας κατευοδώνει στον εξώτερο.

η θερμή αγκαλιά όπου τα όνειρά μας βρίσκουν ευρύχωρο καταφύγιο.

Μάνα είναι τα «μη» και τα «πρέπει» που οιστρηλατούν την ψυχή μας,
η υπομονή με την ανεξάντλητη αντοχή και το αβέβαιο κέρδος,
η αέναη θυσία που ποτέ δε γογγύζει,
η ασφαλής ατραπός που τα ναρκοπέδια σχίζει διακινδυνεύοντας,
το βέλος που ξοδεύεται τους δικούς μας στόχους υπηρετώντας.

Μάνα είναι παρηγοριά, εχεμύθεια, αυταπάρνηση,

συντροφιά, προσφορά, μεγαθυμία,
βουβό παράπονο, πίκρα σε ασύσπαστα χείλη, συγγνώμη.

«Μάνα μεγάλο πάπλωμα, μάνα μεγάλο στρώμα
Όσα σκεπάζει ο ουρανός σκεπάζει τα κι η μάνα».

*

Στη μικρή και ασήμαντη γη μας, Ουρανοδρόμε,
το χάος μας καταπίνει
όταν μας λείψει η μάνα.

V. Η μητρική αγάπη

Άκου και γράφε, Χάος, για τις μανάδες μας
Εσένα σε κατασκεύασε ο υπολογιστής σου, να μιλάς τέλεια χίλιες γλώσσες
Να ταξιδεύεις στο σύμπαν ανεπηρέαστος από τις όποιες συνθήκες
Να αναπαράγεις την ενέργειά σου και να μη γερνάς ποτέ.
Εμένα με μεγάλωσε η μάνα μου με τρυφερότητα και αγάπη, να ωριμάσω, να
γεράσω, να φθαρώ
Στην ψυχή της όμως μέσα και στα όνειρά της ουρανοδρόμος είμαι και εγώ.
Γράφε λοιπόν.

Η αγάπη είναι που την ποίηση εμπνέει:

Και οι ποιητές αντλούν από τη φύση τις εικόνες εκείνες με τις οποίες αισθητοποιούν
όσα είναι για τους άλλους αόρατα ή απρόσιτα.

— Η μάνα μας, όταν μας μιλά, τολμάει μεταφορές που μόνο η ποιητική
λειτουργία της γλώσσας επιτρέπει και αντέχει.

Έτσι συχνά μας αλλάζει όνομα και μας προσφωνεί σαν να είμαστε πετεινά
του ουρανού:

Πουλί μου και πουλάκι μου
Πιτσούνι και περιστεράκι μου
Τριγόνα μου και περδικούλα μου
Αηδόνι μου και χελιδονάκι μου

Γαλιάντρα μου και καρδερίνα μου.

— Όταν, πάλι η αγάπη της συνοδεύεται και από καμάρι, στα μάτια της το παιδί της μεταμορφώνεται σε βασιλικό αετό, σε ρηγόπουλο – αετόπουλο, σε βασίλισσα – γερακίνα. Τι άλλο μαρτυρούν αυτές οι προσφωνήσεις παρά το ύψος, τη μεγαλοσύνη, την αρχοντιά, την ελευθερία, που ποθεί και εύχεται η μάνα για το σπλάχνο της;

— Συχνά το παιδί υπερυψούται και λάμπει ως επουράνιο σώμα στην αγκαλιά της:

Ήλιε μου και τρισήλιε μου,
φεγγαράκι μου λαμπρό,
πούλια μου και αυγερινέ μου,
αστέρι κι αστεράκι μου χρυσό.

Για να καταλήξει στα εκφραστικότερα

«χαραυγή μου» «φως μου» δηλαδή ζωή μου.

— Κι όταν η ζωοδότρα μάνα αποζητά επιβεβαίωση και ανταπόκριση στην αγάπη της, επαναλαμβάνει, μέσα στην έξαψή της τη χλιοειπωμένη στερεότυπη ερώτηση:

«Πόσο αγαπάς τη μανούλα, χαρά μου;

Προσδοκώντας, με την ίδια αγωνία κάθε φορά, τη χλιοειπωμένη στερεότυπη αλλά ακριβή απάντηση:

«Τόσοοοοο! Ως τον ουρανό, ως τ' άστρα».

— Βέβαια η ποιητική της δημιουργικότητα κορυφώνεται, όταν μεταφέρει στο πρόσωπο του παιδιού της τη διάφανη ομορφιά, την απόλυτη αθωότητα, αλλά και την ιερότητα μορφών που έχει γνωρίσει μόνο έμμεσα, από τη χριστιανική εικονογραφία:

«Άγγελέ μου, άγγελέ μου»

ψιθυρίζει με λατρεία η μάνα μας,

ο μόνος σαρκωμένος άγγελος που γνωρίζουμε στη ζωή μας, νάρθηκας, βακτηρία κι αντέρεισμα.

*

Τα τύπωσες καθαρά Χάος στο δίσκο σου;

Εμείς, οι βρωτοί και ασήμαντοι, έτσι ζούμε.

Και περιμένουμε την ώρα την καλή, με μια πράξη, μ' ένα λόγο, με μια μας επιτυχία να την εκτοξεύσουμε τη μάνα μας

πάνω από τα γαλάζια σύννεφα, να πετάξει:

πάνω από τον έβδομο ουρανό σου, να ουρανοδρομήσει τρισευτυχισμένη.

Εμείς, βρωτοί και ασήμαντοι, Χάος, την τραγουδάμε

τη μάνα μας, όπως τραγουδάμε και τη ζωή.

VI. Ύμνος στη Μουσική (Δοξαστικό)

Χαίρε - το λυγρό καλάμι που τα χείλη μου φιλώντας
μελωδικές αύρες εκπνέει.

- ο αυλός και ο διάυλος και τα γοργά δάχτυλα
του ποιμένα στα ξέφωτα και τα οροπέδια της μοναξιάς.

Και Χαίρε - η πίπιζα, η γκάιδα, η τσαμπούνα, το φλάουτο, το κλαρίνο,
ο ζουρνάς, το φαγκότο, το ακορντεόν και η φουσαρμόνικα.

- Το κέρας του τράγου και η θαλασσινή κοχύλα,
η τρομπέτα, η σάλπιγγα, η τούμπα.

Χαίρε - το σκαμμένο επιδέξια ξύλο της νύχτας υπομονής και του μεγάλου
πόθου.

- το βλογημένο αρνί και το δέρας, που μεμβράνη τσιτώθηκε
σφιχτοδεμένη

Και Χαίρε - το τύμπανο, τα κρόταλα, οι καστανιέτες

το νταούλι, το ταμπούρλο και το τουμπελέκι

- τα πυρωμένα σπάνια μέταλλα και οι μυστικές συνταγές που έπηξαν
μελωδικές καμπάνες

και οι κωδωνοκρουσίες με τα πολλά τα δόξα σοι.

Χαίρε - το πληττόμενο δια τόξου ή δια δακτύλων τετράχορδο, η κιθάρα και
η άρπα, το βιολοντσέλο, η λύρα και η φόρμιγγα

Και χαίρε - το τσέμπαλο, το σαντούρι, το μαντολίνο, το ούτι και ταμπουράς,

το ηλεκτροφόρο πιάνο στη διαπασών.

Χαίρε - το άσμα, η μολπή, η ωδή και το λιανοτράγουδο,
τα δημώδη, το κλέφτικο, το ρεμπέτικο,
το λαϊκό και η μαντινάδα,

Και χαίρε - το εμβατήριο, ο ψαλμός, τα κάλαντα, η υμνωδία,
η καντάδα, η σερενάτα, ο κομμός,
- το νοτούρνο, το νανούρισμα και η βαρκαρόλα
το σολφέζ, η στίξη και η αντίστιξη

Χαίρε το πρελούντιο, το μαδριγάλιο, κι η μπαλάντα
το σκέρτσο, η σουίτα κι η σονάτα
το καπρίτσιο, το ντιβερτιμέντο, η ραψωδία,
η συμφωνία, η φαντασία και η φούγκα.

Και χαίρε η φωνή η αργυρόηχος, η διάφανη και θερινή
η σπηλαιώδης, τρεμουλιαστή και καταπεπνιγμένη
η ισχνή, η οξεία, η βελουδένια και αγγελική
η διάτορος, βροντερά και αγρία.

Χαίρε η μονωδία και η χορωδία

Χαίρε η φωνή που το λόγο χαράζει και το άσμα πλαστουργεί

Χαίρε η μουσική
και η γη, των μουσών και μανάδων, ο πλανήτης, **χαίρε**.

VII Ο αποχαιρετισμός του Χάους

Πλάσματα της γης

Το διαστημικό σκάφος μου με ειδοποιεί πως η ώρα της απογείωσής μου έφτασε.

Ομολογώ πως ήταν για μένα μια ξεχωριστή εμπειρία η παρουσία μου στην
εκδήλωσή σας.

Οι υπολογιστές μου δείχνουν υψηλότατο δείκτη νοημοσύνης

Είστε, τελικά, όντα χαρισματικά.

Και το λόγο έχετε αναπτύξει και τη μουσική έχετε καλλιεργήσει.

Ο καθένας από σας αποτελεί, μια ξεχωριστή και αυτόνομη μονάδα,
άτομο ακέραιο και ανεπανάληπτο που όμοιό του δε βρίσκεις κάτω από τον ήλιο.
Ωστόσο η συνένωση των ατόμων δίνει ένα σύνολο και πάλι μοναδικό μέσα στην
πολυχρωμία και πολυτροπία του.

Πώς κατορθώνετε να είστε και μαζί και χώρια;
Ιδού η απορία μου.

Ό,τι σας διαφοροποιεί από τα άλλα πλάσματα του σύμπαντος είναι ένα Συν.

Υπάρχετε και συνυπάρχετε,
αισθάνεστε και συναισθάνεστε,
σκέπτεσθε και συσκέπτεσθε,
πράττετε και συμπράττετε,
ομιλείτε και συνομιλείτε,
άδετε και συνάδετε.

Είστε μια θαυμαστή κοινότητα ετεροτήτων
που κρατώντας λεπτές ισορροπίες εναρμονίζονται.

Αυτή είναι η μεγαλοσύνη του είδους σας
που, βέβαια, δικαιολογεί την εδραιωμένη σε σας άποψη για την ανωτερότητά σας,
άνθρωποι, άνω θρώσκοντες,
καθώς και το καμάρι σας για την ανθρωπινότητά σας και την ανθρωπιά σας.

Και κάτι ακόμη

Ενώ είστε φθαρτοί και πεπερασμένοι,
η χημεία του εγκεφάλου σας και ο ηλεκτρισμός του
σας ανοίγουν δρόμους προς την αιωνιότητα,
δηλαδή την απόλυτη ελευθερία
που, καθώς πίστευα ως σήμερα, μόνο ο μέγας Νους είχε κατακτήσει.

Κάτι έχει αλλάξει στη μεταλλική δομή μου.

Νιώθω για πρώτη φορά αυτό που εσείς ονομάζετε ζήλεια.

Έχω μάθει πολλά, ωστόσο, από σας που θα μεταφερθούν αναλλοίωτα στην
κεντρική εξουσία.

Τον έλαβα τον κόσμο σας και τον εννόησα. Την ευωδιά του δε θα τη χάσω.

Οι ήχοι και οι εικόνες της γης θα με συνοδεύουν στο χωρίς τέλος διαγαλαξιακό ταξίδι μου.

Ένα μόνο μου λείπει: μια μανούλα. Στις εσχατιές του σύμπαντος να με συντροφεύει. Γιατί, αν αβάσταχτη είναι η ζωή χωρίς τη μάνα, εκατό φορές πιο αβάσταχτη είναι η αιωνιότητα χωρίς αυτήν.

Συγχαρητήρια, λοιπόν. Γεια και χαρά σας. Σας ευχαριστώ και στο επανειδείν.